

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Τὸ μέτωπο τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ ἰσχυροποιεῖται

«Οἰκουμενισμός: Γένεση - Προσδοκίες - Διαφεύσεις»

Τὰ Πορίσματα τοῦ «Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου»

(Θεσσαλονίκη, 20-24.9.2004)

Ο **ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ** Πρωτοπρεσβύτερος π. Μιχαὴλ Πομαζάνσκυ (Δογματολόγος, Φιλόσοφος, Καθηγητὴς τῆς Ρωσικῆς, Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης), ὁ ὁποῖος ἀνῆκε στὴν Ρωσικὴ Διασπορὰ († 1988), εἶχε γράψει τὰ ἑξῆς πολὺ χαρακτηριστικά:

«Στὴν κρίσιμη αὐτὴ ἱστορικὴ στιγμή ἀπαιτοῦνται ἀπὸ ὄλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πιστῶς διατηροῦνται στὴν Ὁρθοδοξία, πολὺ θάρρος, σταθερότης, εὐσυνειδησία, ἐτοιμότης γιὰ θυσία καὶ ἰσχυρὰ πίστις στοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος διὰ τὸ ἀκλόνητον τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι στὸ βάθος κάθε τοπικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχει μία ἀληθῆς κατανόησις τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ μία ἐτοιμότης πρὸς ἐγερσιν διὰ τὴν υπεράσπισιν Αὐτῆς. Οἱ φωνές θὰ πρέπει νὰ ἐγερθοῦν καὶ νὰ ἀκουσθοῦν. Δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποθαρρυνώμεθα ἀπὸ τὴν προφανῆ ἀδυναμία καὶ ἀφάνεια τῶν φωνῶν αὐτῶν».

Στις «φωνές» αὐτές, οἱ ὁποῖες ἀφυπνίζονται, ὑπερνικοῦν τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν ἀφάνεια καὶ προστίθενται στὸ μέτωπο τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἥδη ἀνήκει καὶ τὸ «Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο» τῆς Θεσσαλονίκης (20-24.9.2004).

Οἱ περίπου ἑξήντα *Εἰσηγηταί*, κατὰ τὸ πενθήμερο τοῦ «Συνεδρίου» αὐτοῦ, κατέστησαν πλήρως σαφές, ὅτι οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι δὲν εἶναι

δυνατὸν νὰ ἀνεχθοῦν πλέον τὸν διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκευτικὸ συγκρητισμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ ἀφεύκτως στὴν ἐκκλησιολογικὴ ἀλλοτρίωσι.

Βεβαίως, δὲν διεκρίνοντο ὅλες οἱ *Εἰσηγήσεις* γιὰ τὴν γνήσια ἐπιστημονικὴ μεθοδολογία τους, οὔτε γιὰ τὴν θεολογικὴ-πατερικὴ γνησιότητα καὶ τὴν ἱστορικὴ τους ἀκρίβεια, ἐνίοτε δὲ οὔτε καὶ γιὰ τὴν ἄμεση σχέσι τους μὲ τὴν θεματολογία τοῦ «*Συνεδρίου*» (!), ἀλλ' εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι τὸ «*Συνέδριο*» ἤδη ἀποτελεῖ ἱστορικὰ καὶ σημειολογικὰ ἓνα ὀρόσημο στὴν πορεία τοῦ Ἄντι-οικουμενισμοῦ καὶ τὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὰ *Πορίσματα* τοῦ «*Συνεδρίου*», τὰ ὁποῖα δημοσιεύουμε ἐν συνεχείᾳ, θεμελιώνουν ἀδιάσειστα τὴν ἀποψὶ μας αὐτή, μάλιστα δὲ εἶναι σαφὴς ὁ δυναμικὸς χαρακτήρας τοῦ «*Συνεδρίου*», ὅπως τοῦτο ἐκφράζεται μὲ πλήρη διαύγεια στὶς *Προτάσεις* του καὶ εἰδικὰ ἡ ἀπόφασίς του

«8. Νὰ διατρανωθεῖ πρὸς τὶς ἐκκλησιαστικὰς ἡγεσίες ὅτι σὲ περίπτωσι πὺ ἐξακολουθήσουν νὰ συμμετέχουν καὶ νὰ ἐνισχύουν τὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκευτικοῦ, ὁ ἐπιβεβλημένος σωτήριος, κανονικὸς καὶ ἀγιοπατερικὸς δρόμος τῶν πιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ διακοπὴ δηλαδὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι καθίστανται συνυπεύθυνοι καὶ συγκοινωνοὶ τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς πλάνης. Δὲν πρόκειται περὶ σχίσματος, ἀλλὰ περὶ θεαρέστου ὁμολογίας, ὅπως τὸ ἔπραξαν παλαιοὶ Πατέρες.»

* * *

Κατακλείοντες τὶς σύντομες αὐτὲς εἰσαγωγικὰς σκέψεις μας, θεωροῦμε ἀναγκαῖο νὰ προβοῦμε στὶς ἐξῆς δύο κριτικὰς ἐπισημάνσεις:

α. Ἡ εἰλικρίνεια τῶν *Συνόδων* τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ τὴν ὁποία οὐδόλως ἀμφιβάλλουμε, ἡ σταθερότης καὶ ἡ συνέπεια τῶν σὲ ὅσα «*διειτράνωσαν*» τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριο ἤδη δοκιμάζεται: οἱ «*ἐκκλησιαστικὰς ἡγεσίες*» τους, ἐκεῖνες ἀκριβῶς τὶς ἡμέρας τοῦ «*Συνεδρίου*», «*ἀνεγνώρισαν*» τὸ βάπτισμα τῶν Εὐαγγελικῶν ἐν Γερμανίᾳ (Φανάριον, 16-22α Σεπτεμβρίου)· τὴν ἐπαύριον τοῦ «*Συνεδρίου*», αὐτὲς οἱ «*ἡγεσίες*» μετέβησαν στὸ Βατικανὸν καὶ παρέλαβαν τὰ ἱερὰ Λείψανα (27η Νοεμβρίου)· κατόπιν, συνεώρτασαν μὲ τοὺς

Παπικούς κατὰ τὴν Θρονικὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (30ῆ Νοεμβρίου)¹· ὕστερα, συμμετεῖχαν πανορθόδοξως στὴν κηδεῖα τοῦ Πάπα (8η Ἀπριλίου)· ἐν συνεχείᾳ, παρέστησαν στὴν ἐνθρόνισι τοῦ νέου Πάπα (24η Ἀπριλίου)· καὶ τέλος, ἐφιλοξένησαν καὶ ὠργάνωσαν στὴν Ἀθήνα τὸ *ΙΔ΄ Συνέδριο γιὰ τὴν Ἱεραποστολὴ* τοῦ «Π.Σ.Ε.» (9-15η Μαΐου).

• **Ἡ ἀναμενομένη** συμμετοχὴ τῶν «ἐκκλησιαστικῶν ἡγεσιῶν» τους καὶ στὴν Θρονικὴ τῆς Ρώμης (29η Ἰουνίου), ἐλπίζουμε ὅτι θὰ διαλύσῃ καὶ τὶς τελευταῖες ἀμφιβολίες τῶν *Συνέδρων*, ὅσον ἀφορᾷ τόσο τὴν ἐκ πεποιθήσεως οἰκουμενιστικὴ πορεία τῶν «ἡγεσιῶν» τους, ὅσο καὶ τὴν μεγάλη ἐκκλησιολογικὴ ἀλλωτρίωσί τους, ὥστε νὰ συνειδητοποιήσουν πλήρως, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς «ἀκοινωνησίας», δηλαδὴ ἡ σωτήριος **Ἀποτείχισις**, ἔχει ἤδη καθυστερήσει ὑπερβολικὰ ἐκ μέρους των.

β. Στὰ Πορίσματα τοῦ «Συνεδρίου» (§Α, 6) γράφεται, ὅτι
«ὁ μόνος θεολογικὸς διάλογος ποὺ ἔληξε μὲ ὑπογραφὴ τῶν ὀρθοδόξων θέσεων ἀπὸ ἑτεροδόξους εἶναι ὁ διάλογος μὲ τοὺς Παλαιοκαθολικούς».

Ἐν πρώτοις, ὁ Διάλογος με τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς (1975-1987 Συνελεύσεις Α΄-Ζ΄), δὲν ἀντιμετωπίζει ὡς μόνον «σοβαρὸ ἐμπόδιο στὴν περαιτέρω θετικὴ ἐξέλιξι» του τὸ ζήτημα τῆς «*ίερωσύνως τῶν γυναικῶν*», ὅπως γράφεται στὰ *Πορίσματα*, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἓνα τμῆμα τῶν Παλαιοκαθολικῶν προτεσταντίζει, ἔχει κοινωνία μὲ τοὺς Εὐαγγελικοὺς τῆς Γερμανίας, γενικώτερα δὲ οἱ Παλαιοκαθολικοὶ εὐρίσκονται ἀπὸ τοῦ 1931 σὲ μυστηριακὴ κοινωνία μὲ τοὺς Ἀγγλικανοὺς καὶ δὲν ἔχουν διάθεσι νὰ τὴν διακόψουν, προκειμένου νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, ἐφ' ὅσον θεωροῦν, ὅτι ἡ κοινωνία αὐτὴ **«ἀνῆκει σταθερὰ στὴν παλαιοκαθολικὴ ταυτότητα».**

Κατόπιν, τὸ κυριώτερο, εἶναι γνωστόν, ὅτι κατὰ τὴν *Γ΄ Συνδιάσκεψι* τῆς Ὀρθοδοξο-Παλαιοκαθολικῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς (Βόννη, 24-28.8.1979), στὸ ἐγκριθὲν κείμενο: **«Τὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας»**, οἱ Ὀρθόδοξοι προέβησαν σὲ μία **σοβαρωτάτην θεολογικὴ παραχώρησι**· ὑπέγραψαν ὡς δῆθεν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὴν ἄποψι ὅτι

«ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς πορείᾳ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατετμήθη εἰς πολλὰς καὶ διαφωνούσας Ἐκκλησίας, τῆς ἀποστολοπαραδότου πίστεως καὶ διδασκαλίας ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας νοθευθεῖσας διὰ πλάνης...»· «τὸ ζήτημα τῶν ὀρίων τῆς Ἐκκλη-

σίας εἶναι δυνατόν νὰ κριθῆ σήμερον κατὰ τρόπον εὐρύτερον» («τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος Χριστοῦ νοουμένης ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ»): «εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀποδεκτόν, ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς θείας παντοδυναμίας καὶ χάριτος δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐκδηλοῦται καὶ ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἀπόσπασις ἀπὸ τῆς πληρότητος τῆς ἀληθείας τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι πλήρης» [§§ 2, 4, 5]².

• **Ἄρά γε**, τὸ κεντρικὸ νόημα τῶν ἀπόψεων αὐτῶν δὲν συνιστᾷ τὴν πεμπτουσία τῆς οἰκουμενιστικῆς *περιεκτικῆς ἐκκλησιολογίας*; Ἄρά γε, λησμονεῖται, ὅτι αὐτὴ ἢ μὴ Πατερικὴ, ἢ μὴ Ὁρθόδοξος ἄποψις ἦταν ἐκείνη, ἢ ὁποῖα ὤθησε τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἐπιδιώξῃ *«τὴν ἐπαφή, τὴ συνάντησιν καὶ τὸ διάλογο μὲ τὶς μερίδες τῆς ΕΝΔΟΓΕΝΩΣ ΠΛΕΟΝ ΔΙΗΡΗΜΕΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»*, διότι δῆθεν ἡ διαδικασία αὐτὴ *«ἦταν ὁ μόνος τρόπος καθορισμοῦ τῆς θέσεως τῆς ὀρθᾶ πιστευούσης ΜΕΡΙΔΟΣ, ἀπέναντι στὶς πλανώμενες ΜΕΡΙΔΕΣ»*³;

7-8/20-21.5.2005

† Ἑβδομάς Μυροφόρων

1. «Ἐπίσης παρέστησαν οἱ Σεβ. Καρδινάλιοι κ. Miroslav Vlk, Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας, καὶ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Edmond Farhat, Νούντιος τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης τῶν ἐν τῇ Πόλει Συροϊακωβιτῶν κ. Yusuf Cetin, ὁ Θεοφιλ. Ἀρμένιος Ἐπίσκοπος κ. Aram Ateşyan, ἐκ τοῦ ἐν τῇ Πόλει Πατριαρχείου αὐτῶν, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος τῶν ἐν τῇ Πόλει ΡΚαθολικῶν κ. Louis Pelâtre, Ἀρχιερεῖς διαφόρων δογμάτων-φίλοι τῆς Κινήσεως τῶν Focolari, *πραγματοποιήσαντες Συνέδριον, ὁ Αἰδεσιμολ. κ. Ian Sherwood, Ἀποκρισάριος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ».*

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 641/30.11.2004, σελ. 17)

■ Στὸ ὄντως *περίεργο*, διαχριστιανικὸ-διαθρησκειακὸ καὶ διεθνὲς *«Κίνημα τῶν Focolari “Ἐστίων”*» θὰ ἀναφερθοῦμε ἐκτενῶς σὲ εἰδικὸ ἄρθρο, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία.

2. Μητροπολίτου Ἑλβετίας Λαμασκνοῦ, Θεολογικὴ Διάλογοι – Μία Ὁρθόδοξος Προοπτικὴ, σελ. 260 καὶ 261, ἐκδόσεις «Ἀδελφῶν Κυριακίδη», Θεσσαλονίκη 1986.

3. Γρηγορίου Μ. Λιάντα, Ὁ Διμερὴς Θεολογικὸς Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν, σελ. 11, ἐκδόσεις «Ζήτη», Θεσσαλονίκη 2000.

* * *

Τὰ Πορίσματα τοῦ «Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου»*

Περίληψις

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία, ταυτιζομένη μὲ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Ὁ Παπισμὸς, ὁ πολὺμορφος Προτεσταντισμὸς, ὁ Ἀγγλικανισμὸς, ὁ Παλαιοκαθολικισμὸς καὶ οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι Μονοφυσῖτες δὲν εἶναι ἀληθεῖς Ἐκκλησίες: τὸ κοινὸ ὄνομά τους εἶναι ἡ παναίρεσις. Οἱ σύγχρονοί μας οἰκουμενικοὶ διάλογοι κατέληξαν σὲ δογματικὸ μινιμαλισμὸ, συγκρητιστικὴ ἰσοπέδωσι, κοσμικὴ ἀγαπολογία. Προκλήθηκε ἀλλοτριώσι καὶ ἄμβλυσι τοῦ φρονήματος τῶν ὀρθόδοξων ἀπὸ τὸν συγχρωτισμὸ μὲ τοὺς αἰρετικούς. Ἡ συμμετοχὴ στὸ «Π.Σ.Ε.» καὶ στοὺς Διαλόγους εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναλθεῖς καὶ διαψευδόμενοι οἱ προβαλλόμενοι ὡς λόγοι συμμετοχῆς (ἀγάπη - μαρτυρία). Τὸ φοβερὸ ἀμάρτημα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: ἀποτρέπει τοὺς ἑτεροδόξους νὰ εἰσεέλθουν στὴν Ὀρθοδοξία. Ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει βαρύτερες σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις.

Ἀρνητικὴ ἀποτίμησις Διαλόγων μὲ Παπικούς, Προτεστάντας, Μονοφυσίτας καὶ Παλαιοκαθολικούς: καταστρατηγοῦνται ὀρθόδοξες προϋποθέσεις καὶ μεθοδολογία. Εἰδικὰ μὲ τοὺς Παπικούς, ἀνώφελος καὶ ἐπιζήμιος ὁ Διάλογος. Μὲ τὸ κείμενο τοῦ Balaton (1993) ὑπεγράφη ἓνα νέο εἶδος Οὐνίας καὶ νομιμοποιήθηκε ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία. Ἡ κατάστασις στὸν χῶρο τοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ τοὺς Διαλόγους μὲ Προτεστάντες συνιστᾷ εὐτελισμὸ τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Ὁ Διαθρησκευτικὸς Οἰκουμενισμὸς, ὡς ἐξέλιξι τοῦ Διαχριστιανικοῦ, ἔχει ὀδηγήσει σὲ ἀνεπίτρεπτο συγκρητισμὸ.

Προτείνεται ἡ ἀποχώρησις ἀπὸ τὸ «Π.Σ.Ε.» καὶ ἡ διακοπὴ τῶν Διαλόγων. Ὁ Παπισμὸς εἶναι αἵρεσις καὶ ὄχι «ἀδελφὴ ἐκκλησία» καὶ πρέπει νὰ ἀναθεωρηθοῦν οἱ σχέσεις πρὸς αὐτόν. Ἐπιβάλλεται ἡ τήρησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τὴν συμπροσευχὴν μὲ ἑτεροδόξους σὲ ὅλες τὴς περιπτώσεις. Νὰ ἐνισχυθῇ καὶ ἐνθαρρυνθῇ ὁ ἐνδο-ὀρθόδοξος διάλογος. Νὰ παύσῃ ἡ κίνησις τῆς λειτουργικῆς ἀνανεώσεως. Ἄν συνεχισθῇ ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγεσιῶν στὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀκοινωνησία, δηλαδὴ ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων.

CΤΗΝ Θεσσαλονίκη συνήλθε και διεξήγαγε με μεγάλη επιτυχία τις εργασίες του «Διορθόδοξο Θεολογικό Συνέδριο» με θέμα «Οικουμενισμός: Γένεση - Προσδοκίες - Διαψεύσεις».

Το Συνέδριο συνδιοργάνωσαν το Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και η Έταιρεία Όρθοδόξων Σπουδών.

Οι εργασίες διεξήχθησαν από 20 μέχρι 24 Σεπτεμβρίου 2004 στην Αΐθουσα Τελετών του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Την έναρξη των εργασιών εκήρυξε ο Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμος. Παρέστησαν και έχαιρέτησαν το Συνέδριο μητροπολίτες, ο νομάρχης Θεσσαλονίκης κ. Παναγιώτης Ψωμιάδης, βουλευτές και πανεπιστημιακοί καθηγητές.

Ένώπιον πολυπληθοῦς ακροατηρίου, που άπετελείτο από καθηγουμένους ιερών μονών, κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς, μεταξύ των οποίων ήσαν πολλοί θεολόγοι, καθηγηταί των δύο Θεολογικών Σχολών και φοιτηταί της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, επί πέντε ήμέρες, έξήντα (60) έκλεκτοί εισηγηταί, μεταξύ των οποίων και επίσκοποι, από πολλές Όρθόδοξες Έκκλησίες, άνέλυσαν το φαινόμενο του Οικουμενισμού από κάθε πλευρά.

Με βάση τις πολλές εισηγήσεις και τις διεξαχθείσες ενδιαφέρουσες συζητήσεις, οί σύνεδροι προέβησαν στις ακόλουθες εκτιμήσεις και προτάσεις:

A. ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1. Ό Οικουμενισμός κατασκεύασμα του Παπισμού και του Προτεσταντισμού. Άποκρύπτει την απομάκρυνση από την άληθή Έκκλησία.

Ο Οικουμενισμός ξεκίνησε στις άρχες του 20ού αιώνας στους κόλπους του Προτεσταντισμού, ως προσπάθεια να επανεύρει την ένότητά του ό διηρημένος σε πάμπολλες ομάδες και παραφυάδες προτεσταντικός κόσμος. Δέν έχει καμμία σχέση με την οικουμενικότητα και καθολικότητα της Έκκλησίας, ή οποία διασώζεται με πληρότητα, γεωγραφική και εκκλησιολογική, στην Μία, Άγία, Καθολική και Άποστολική Έκκλησία, δηλαδή στην Όρθόδοξη Έκκλησία, ή οποία εξακολουθει να πιστεύει «*ό,τι πάντοτε, πανταχού και υπό πάντων έπιστεύθη*». Η ύπαρξη αίρέσεων και σχισμάτων δέν άναιρεί ούτε την ένότητα ούτε την οικουμενικότητα και καθολικότητα της Έκκλησίας. Η Έκκλησία εξακολουθει να είναι μία και καθολική. Οί αίρέσεις και

τὰ σχίσματα, ὅπως εἶναι οἱ «καθολικὲς» καὶ προτεσταντικὲς «ἐκκλησίαι» τῆς Δύσεως καὶ οἱ ἀντιχαλκηδόνιες τῆς Ἀνατολῆς, δὲν εἶναι οἱ νόμιμες καὶ αὐθεντικὲς τοπικὲς ἐκκλησίαι αὐτῶν τῶν χωρῶν· ἐπανευρίσκουν τὴν ἐνότητα καὶ καθολικότητα, καθίστανται ἀληθεῖς ἐκκλησίαι, ὅταν ἐνσωματωθοῦν στὴν πίστη καὶ στὴ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία· εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία. Ἐπομένως τὸ λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ὡς φορέας, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι σήμερα, τοῦ Προτεσταντικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι ὑπὸ ἀληθῆ ἐκκλησιολογικῆ ἔννοια «Παγκόσμιο Συμβούλιο αἱρέσεων καὶ σχισμάτων».

Ἀπὸ τὴν ἐνότητα καὶ καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐξῆλθε στὶς ἀρχὲς τῆς δεύτερης χιλιετίας μὲ τὸ σχίσμα τοῦ 1054 μ.Χ. ὁ Παπισμὸς, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν υἰοθέτηση αἱρέσεων, ὅπως αὐτὲς τοῦ filioque καὶ τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα, παρέσυρε στὴν αἵρεση καὶ στὴν πλάνη τὴν μέχρι τότε ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἢ ὅποια ἀνέδειξε πολλοὺς ἀγίους, μάρτυρας καὶ ὁμολογητάς. Ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν μία καὶ ἀληθῆ Ἐκκλησία ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, αἰχμάλωτη τοῦ Σχολαστικισμοῦ καὶ τῶν κοσμικῶν ἐπιδιώξεων τῶν παπῶν, ὄχι μόνον δὲν κατόρθωσε νὰ κρατήσῃ σὲ ἐνότητα τὸν δυτικὸ Χριστιανισμό, ἀλλὰ ἔγινε πηγὴ νέων αἱρέσεων καὶ σχισμάτων, ὅπως τῆς προτεσταντικῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 16ου αἰῶνος στὶς ποικίλες μορφές της, τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ καὶ τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ. Ἀλλοίωσε τὸν Θεανθρώπινο χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἀνθρώπινο καθίδρυμα κατεξουσιάσεως τῶν πιστῶν καὶ ὁδήγησε σὲ ἀποχριστιάνιση καὶ ἀποεκκλησιοποίηση τῆς Εὐρώπης. Εἰσηγητὲς καὶ συνέδροι ἀποδέχθησαν τὸν προσφυστάτο ὀρισμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ ὄσιος Γέροντας π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο: *«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανοὺς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιὰ ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Παπισμὸν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλευρῶς εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομά τους εἶναι ἡ παναίρεσις»*¹.

Οἱ ἐνωτικὲς προσπάθειες μεταξύ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴν διάρκεια πέντε αἰῶνων, ἀπὸ τὸ σχίσμα μέχρι τὴν ἄλωση τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1453, μὲ ἀντίστοιχους θεολογικοὺς διαλόγους, ἀπέτυχαν, διότι δὲν συνοδεύονταν ἀπὸ ἀληθῆ μετάνοια, προθυμία ἀποκηρύξεως τῆς πλάνης καὶ ἐπιστροφῆς στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Οἰκονομίες καὶ ὑπο-

χωρήσεις σε θέματα πίστεως για την επίτευξη τῆς ένώσεως αποκρούσθηκαν πάντοτε ἀπὸ τὴν ἀγρυπνοῦσα καὶ φυλάττουσα συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Παρὰ τὴν προφανῆ ἐγκόσμια σκοπιμότητα καὶ πολιτικὴ χειραγώγηση δὲν κατέληξαν πάντως αὐτὲς οἱ προσπάθειες σὲ δογματικὸ μινιμαλισμὸ, σὲ συγκρητιστικὴ ἰσοπέδωση καὶ σὲ κοσμικὴ ἀγαπολογία, ὅπως οἱ οἰκουμενιστικοὶ διάλογοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Ἐπεκράτησε ἡ ἀποστολικὴ καὶ ἀγιοπατερικὴ ἀρχὴ ὅτι «οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως».

Αὐτὸ ποὺ δὲν κατορθώθηκε ἐπὶ αἰῶνες μὲ τὸν Παπισμὸ ἐπιχειρεῖται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος μὲ τὸν προτεσταντικὸ Οἰκουμενισμό, τὸν ὁποῖον ἐνίσχυσε καὶ ὁ παπικὸς Οἰκουμενισμὸς μετὰ τὴν Β΄ Βατικάνειο Σύνοδο (1963-1965). Ἀμφότεροι, Παπισμὸς καὶ Προτεσταντισμὸς, χάνουν διαρκῶς τὸ κύρος τους σὲ Ἀμερικὴ, Εὐρώπη καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Μὲ τὸν Οἰκουμενισμό προσπαθοῦν νὰ καλυφθοῦν, νὰ ἀποκρύψουν τὴν ἀλλοτρίωση καὶ ἀπομάκρυνσή τους ἀπὸ τὴν μόνη καὶ ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, νὰ κατοχυρώσουν τὴν μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἴρεση τῶν αἰῶνων, ὅτι δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει, ὅτι ἐξέλιπε ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅτι ὅλες οἱ χριστιανικὲς ὁμολογίαι διασώζουν στοιχεῖα ἐκκλησιαστικότητος, ὥστε νὰ μὴ προβληματίζονται οἱ πιστοὶ τους καὶ ἀναζητοῦν τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησία καὶ τὴν σωτηρία τους.

2. Οἱ προβαλλόμενοι λόγοι τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι ἀληθεῖς καὶ ἔχουν διαψευσθῆ.

Ἀυστυχῶς στὴν παναίρεση αὐτὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ τὶς βαρύτατες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις, ἀναμίχθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ κάκιστες πρωτοβουλίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Μὲ τὶς γνωστὲς ἐγκυκλίους τῶν ἐτῶν 1902, 1920 καὶ 1952 εἰσῆλθε στὴν οἰκουμενιστικὴ διαδικασίαι, ἀναλαμβάνοντας μάλιστα ἡγετικὸ ρόλο σ' αὐτήν. Ἡ παλαιὰ ἀποστολικὴ καὶ ἀγιοπατερικὴ στάση του ἔναντι τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων ἀλλάζει ριζικὰ ἀπὸ τὸ 1902 μὲ τὴν ἐπίδραση τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς συγκυρίας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μάλιστα τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου μέχρι σήμερα κατέστη καὶ ἐπίσημη στάση τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, στὴν ὁποία παρέσυρε ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τὶς ἄλλες αὐτοκέφαλες ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες στὴν πλειονότητά τους ἀντιμετώπισαν στὴν ἀρχὴ καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ δευτέρου μισοῦ τοῦ 20οῦ αἰῶνος μὲ πολὺ δισταγμὸ καὶ ἐπιφυλάξεις τὶς σχετικὲς πρωτοβουλίες. Στὸ Συνέδριο διαπιστώθηκε

ἀπὸ τὶς εἰσηγήσεις καὶ τὶς συζητήσεις ὅτι τὰ κίνητρα τῆς συμμετοχῆς τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, δὲν ἦσαν πνευματικά, ἀλλὰ πολιτικά, κοινωνικά, ἐθνικά· ἢ κάθε μία ἐκκλησία ξεχωριστὰ ἐπεδίωξε μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς, εἴτε νὰ ἐξασφαλίσαι τὴν προστασία καὶ τὴν ἐνίσχυση εἴτε νὰ ἀποφύγει τὴν ὀργὴ τοῦ πανίσχυρου δυτικοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὅπως ἐγίνε καὶ στὶς παλαιῆς ἐνωτικῆς συνόδους κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν σταυροφοριῶν καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ἀλώσεως.

Ἡ ἀπουσία θεολογικῶν καὶ πνευματικῶν λόγων, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας δὲν προσφέρεται στοὺς ἑτεροδόξους ὁ γνήσιος εὐαγγελικὸς λόγος καὶ ἡ σώζουσα ἀλήθεια, δὲν ὁμολογεῖται φυσικὰ ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς ὑπῆρξαν καὶ σημαντικῆς θεολογικῆς προσωπικότητες μὲ ἀγαθὰ κίνητρα καὶ ὀρθόδοξη μαρτυρία στὰ πρῶτα στάδια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οἱ προβληθέντες καὶ προβαλλόμενοι θεολογικοὶ καὶ πνευματικοὶ λόγοι ὑπὲρ τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὀρθοδόξων στοὺς διμερεῖς καὶ πολυμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους καὶ στὸ ὀνομαζόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» εἶναι βασικῶς δύο: ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἡ μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. Ἡ ἀγάπη ὅμως δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης δὲν συνυπάρχει μὲ τὸν διάλογο τῆς ἀληθείας καὶ δὲν ὁδηγεῖ στὴν συνάντησι καὶ ἀποδοχὴ τῆς σώζουσας ἀληθείας, ποὺ εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του, εἶναι ἐπικίνδυνη παγίδα ποὺ ὁδηγεῖ σὲ συγκρητιστικὴ ἀδιαφορία καὶ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν σωτηρία. Δὲν ὑπάρχει χειρότερον κακὸ ἀπὸ τὴν στέρησι τῆς σωτηρίας, καὶ μόνον ὡς ἔργο ἀγάπης δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ. Εἶναι δυνατὸ νὰ στρέφεται ἡ ἀγάπη ἐναντίον τῆς ἀληθείας; Ἡ αἴρεσι εἶναι ἀναλήθεια, ψευδὸς, δαιμονισμὸς, μῖσος καὶ παραποίηση τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας, ἀγάπη τοῦ ψεύδους. Στὺς οἰκουμενικοὺς διαλόγους «χρησιμοποιήθηκε» περισσῶς ἡ ἀγάπη καὶ χάθηκε ἡ ἀλήθεια, ποὺ θεωρήθηκε ὡς ἀναζητούμενη, ὡς μὴ ὑπάρχουσα σὲ καμμία ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες. Ἡ Ὀρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀναζητᾷ τὴν ἀλήθεια. Τὴν ἔχει. Καὶ αὐτὴν πρέπει ἐν ἀγάπῃ νὰ δώσει στοὺς ἑτεροδόξους ποὺ τὴν στεροῦνται ἢ τὴν ἔχουν ἀλλοιώσει. Προτιμᾶται τῆς ἀγάπης ἢ ἀλήθεια, ὅπως διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος: *«Εἴ που τὴν εὐσέβειαν παραβλαπτομένην ἴδοις, μὴ προτίμα τὴν ὁμόνοιαν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἴστασο γενναίως ἕως θανάτου... τὴν ἀλήθειαν μηδαμοῦ προδιδοῦς»*². Καὶ συνιστᾷ μὲ ἔμφρασι: *«Μηδὲν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσήματι παραδέχῃσθε»*³. Ὁ Οἰκουμενισμὸς περιπίπτει

σὲ φοβερὸν ἁμάρτημα, καὶ διότι ἀρνεῖται τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁποία πολλοὶ ἑτερόδοξοι ἀγωνίσθησαν πολὺ νὰ βροῦν, καὶ διότι προσπαθεῖ νὰ κλείσει τὴν πόρτα σὲ ὅσους τὴν ἀναζητοῦν. Κατὰ ἀλήθειαν, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Φαρισαίους ἔχουν ἐφαρμογὴ καὶ στοὺς οἰκουμενιστὰς: *«Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν»*⁴.

Ὡς πρὸς τὴν ἐπιδιωκόμενη μαρτυρία τῆς πίστεως, ἀκόμη καὶ ἂν ἀποτελοῦσε ἀγαθὴ προσδοκία καὶ ἐλπίδα, αὐτὸ ἔχει ἐκ τῶν πραγμάτων διαψευσθῆ. Δὲν μπορεῖ πάντως νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ μαρτυρήσει καὶ θὰ κηρύξει τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἀρχίζοντας μὲ προδοσίᾳ τῆς πίστεως. Ἡ ἴδια ἢ πράξις τῆς συμμετοχῆς στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τοὺς αἰρετικοὺς Παπικούς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσίτες, συνιστᾷ ἄρνησις τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξίσωσις καὶ ἐξομοίωσις τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. Εἶναι, ὅπως ἐλέχθη, ἡ μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Διηρωτᾶτο ὁ ἀείμνηστος μητροπολίτης Σάμου κυρὸς Εἰρηναῖος, ἐκφράζων καὶ τὴν θέσι πολλῶν ἄλλων ἀρχιερέων: *«Πῶς εἶναι δυνατὸν ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς νὰ μετέχουμε ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅπου ἐξοβελίζεται ἡ Ἁγία Τριάς, οἱ δὲ μετέχοντες πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι θρυμματισμένη καὶ ὅτι κάθε αἵρεσις εἶναι τεμάχιόν της καὶ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἶναι καὶ αὐτὴ ἓν τεμάχιον;»*⁵. Δὲν ὑπάρχει πράγματι κανεὶς ἀνάμεσα στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ διδασκαλία, τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα του θὰ μπορούσε νὰ χρησιμεύσει ὡς παράδειγμα, ποῦ θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἰδιότητα μέλους καὶ τὴν περαιτέρω παραμονὴ μας σὲ μία παραसυναγωγὴ αἰρετικῶν, ὅπως τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», καὶ σὲ παρόμοια συμβούλια καὶ συνάξεις.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ρίζα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἦταν καὶ εἶναι κακὴ, γι' αὐτὸ καὶ οἱ καρποὶ του εἶναι κακοί: *«Ἐκ γὰρ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκειται»*⁶. Ἐκλείσει ὁ Οἰκουμενισμὸς ἓνα σχεδὸν αἰῶνα ζωῆς, ἔδειξε σαφῶς τὴν ταυτότητά του καὶ μπορούμε μὲ ἀσφάλεια νὰ τὸν κρίνουμε. Ἀνησυχοῦν μάλιστα γιὰ τὴν πορεία του καὶ τὰ ἀδιέξοδα, στὰ ὁποία ὁδήγησε, ἀκόμη καὶ συνειδητοὶ ὑπέρμαχοι καὶ ὑποστηρικταί του ἀπὸ πλευρᾶς Ὁρθοδόξων, καὶ προσπαθοῦν μὲ πολλοὺς τρόπους νὰ ἀποτρέψουν τὴν ἤδη ἀρξαμένη καὶ τείνουσα νὰ αὐξηθεῖ ἀποχώρησις πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Στὸ Συνέδριον ἀπὸ πολλοὺς εἰσηγητὰς

παρουσιάσθηκε ἡ ὀλέθρια καρποφορία τῶν θεολογικῶν διαλόγων καὶ τῆς συμμετοχῆς μας στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Πρὶν παρουσιάσουμε ἐν συντομίᾳ τὰ ἀποτελέσματα τῶν θεολογικῶν διαλόγων, παραθέτουμε τὴν σημαντικὴ ἐκτίμηση εἰσηγητῶν καὶ συνέδρων, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἀπὸ τὴν ἐξάπλωση τοῦ οἰκουμενιστικοῦ κινήματος καὶ τὴν παρουσία τῶν Ὁρθοδόξων στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» κατὰ τὰ τελευταῖα ἐξήντα χρόνια οἱ οἰκουμενισταὶ δὲν ἔχουν μεταστρέψει κανένα ἑτερόδοξο στὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Ἀντιθέτως οἱ μεταστροφῆς ἔγιναν παρὰ τὴν ἐπικρατήσασα στὸν Οἰκουμενισμό τάση νὰ παραμένουν ὅλοι στὶς ὁμολογίες τους, ἐν ὄψει τῆς ἀναμενομένης ἐνώσεως τῶν «ἐκκλησιῶν». Ἐπίσκοποι τῆς διασπορᾶς ἀρνήθηκαν νὰ δεχθοῦν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐπιστρέφοντες ἑτεροδόξους. Ποῦ λοιπὸν στηρίζεται καὶ ποῦ βρίσκεται ἡ πολυδιαφημισθεῖσα μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως; Ἀντίθετα, ἀντὶ νὰ μαρτυροῦμε τὴν ἀλήθεια, συμμαρτυροῦμε τὴν αἵρεση καὶ τὴν πλάνη. Ἐχει ἐπέλθει ἀπὸ τὸν μακροχρόνιο καὶ μοναδικὸ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία συγχρωτισμὸς μας μὲ τοὺς αἰρετικούς τέτοια ἀλλοτρίωση καὶ ἄμβλυση τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος, ὥστε εὐχερῶς πλέον κληρικοὶ καὶ θεολόγοι ὑπογράφουν κείμενα διαλόγων, ὅπου προσβάλλονται καὶ ἀθετοῦνται ἀποστολικά καὶ πατερικά δόγματα, ἢ αἵρεση παρουσιάζεται ὡς ἀλήθεια, καὶ οἱ αἰρετικοὶ ἐμφανίζονται ὡς Ὁρθόδοξοι, τὸ βάπτισμα καὶ τὰ μυστήριά τους ἀναγνωρίζονται ὡς ἔγκυρα, γι' αὐτὸ καὶ σταδιακὰ ἀπὸ τὶς συμ-προσευχῆς προχωροῦμε καὶ στὴν μυστηριακὴ κοινωνία (Intercommunio).

3. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς

ἀνώφελος καὶ ἐπιζήμιος.

Ετσι, γιὰ νὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν Παπισμὸ, διαπιστώθηκε ὅτι ὁ ὑπερεικοσαετῆς θεολογικὸς διάλογος ἄρχισε κατὰ πρωτοφανῆ μεθόδευση ὄχι ἀπὸ τὰ χωρίζοντα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἐνοῦντα, ὥστε οἱ μὲν πιστοὶ τῆς Ρώμης νὰ ἐφησυχάζουν καὶ νὰ μὴ ἀναζητοῦν ἄλλοῦ τὴν ἀλήθεια, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν μεγάλες διαφορῆς καὶ ὅλοι ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία, οἱ δὲ κληρικοὶ τοῦ πάπα νὰ ἀξιοποιοῦν ἐπικοινωνιακὰ τὶς συναντήσεις μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ τὶς συμπροσευχῆς, ὥστε νὰ προωθοῦν τὸν ἐπαίσχυντο καὶ ὑπόουλο θεσμό τῆς Οὐνίας μεταξὺ πτωχῶν καὶ ταλαιπωρημένων ἀπὸ δυσμενεῖς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς συγκυρίας ὀρθοδόξων λαῶν, ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἀνέχεια. Ἡ Οὐνία, μολοντί εὐθύνεται γιὰ τὴν διακοπὴ τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ Βατικανὸ μὲ ποικίλους τρόπους. Σημαντικὸς ἀριθμὸς εἰσηγήσεων ἀφιερῶθηκε στὴν ἐξέταση τῆς ἱστο-

ρικῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς σημερινῆς δράσεως τῆς Οὐνίας, μὲ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ρώμη δὲν ἀφίσταται τῶν προσηλυτιστικῶν καὶ ἐπεκτατικῶν τῆς βλέψεων εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ὑποκριτικὰ ὀνομάζει καὶ δέχεται ὡς «ἀδελφὴ ἐκκλησία». Τὴν ὥρα ποὺ συζητᾶ καὶ διαλέγεται, συγχρόνως ἀπλώνει ἀρπακτικὰ τὸ χέρι τῆς σὲ ὀρθόδοξα ποιμνία καὶ ἰδρύει ἐπισκοπὲς καὶ δικαιοδοσίαις γιὰ προσηλυτιστικούς λόγους μέσα σὲ ὀρθόδοξες δικαιοδοσίαις, δὲν κρύβει δὲ καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσει περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων. Δὲν δέχθηκε τὴν καταδίκη τῆς Οὐνίας ποὺ ὑπέγραψαν ὁμόφωνα Ὁρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ θεολόγοι μέλη τῆς «Διεθνoῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» κατὰ τὴν 5^η Συνέλευση τῆς Ὀλομελείας στὸ Freising τοῦ Μονάχου (6-15 Ἰουνίου 1990), ἀπόδειξη περὶ τοῦ πόσο σέβεται καὶ πόσο θὰ σεβασθεῖ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποιοῦδήποτε διαλόγου, ὅταν θίγουν τὶς ἐπιδιώξεις τῆς. Γιὰ νὰ ἐξαφανίσει δὲ τελειῶς αὐτὴν τὴν καταδίκη, παρέσυρε τοὺς Ὁρθοδόξους σὲ νέα συζήτηση τοῦ θέματος στὸ Balamand τοῦ Λιβάνου (17-24 Ἰουνίου 1993), ὅπου ἀθωώθηκε καὶ νομιμοποιήθηκε ἡ Οὐνία μὲ τὶς ὑπογραφὲς ἀντιπροσώπων ἐννέα αὐτοκεφάλων καὶ αὐτονόμων ἐκκλησιῶν (Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Ρουμανίας, Κύπρου, Πολωνίας, Ἀλβανίας, Φιλανδίας), ἐνῶ δὲν ἔλαβαν μέρος ἀρνούμενες τὴν μεθόδευση ἔξι ἐκκλησίαις (Ἱεροσολύμων, Σερβίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, Ἑλλάδος, Τσεχοσλοβακίας).

Τὸ σημαντικώτερο ὅμως γνῶρισμα τοῦ κειμένου τοῦ Balamand δὲν βρίσκεται στὴν ἀθώωση καὶ νομιμοποίηση τῆς Οὐνίας, ἀλλὰ στὶς σοβαρὲς παραχωρήσεις τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων σὲ θέματα πίστεως. Γιὰ πρώτη φορά, μὲ ἀθέτηση τῆς σταθερῆς καὶ καθαγιασμένης πατερικῆς παραδόσεως αἰῶνων, ἀλλὰ καὶ συγχρόνων «Δηλώσεων» καὶ «Ἀποφάνσεων», Ὁρθόδοξοι θεολόγοι ἀρνοῦνται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία· δέχονται ὅτι συναποτελεῖ μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τὴν Μία Ἐκκλησία καὶ εἶναι ἀπὸ κοινοῦ μὲ αὐτὴν ὑπεύθυνη γιὰ τὴν διατήρηση τῆς Ἐκκλησίας στὴν πιστότητα τῆς θείας οἰκονομίας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ ποιμένες πρέπει ἀμοιβαίως νὰ ἀναγνωρίζονται ὡς ἀληθεῖς ποιμένες τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει ἀμοιβαία ἀναγνώριση τῶν μυστηρίων, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ τῆς ὁμολογίας τῆς ἀποστολικῆς πίστεως. Μετὰ ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ Balamand, ὅπου οὐσιαστικὰ ὑπεγράφη ἓνα νέο εἶδος Οὐνίας, δικαιο-

λογοῦνται ἀπολύτως οἱ ἐπισκέψεις τοῦ πάπα στίς «ἀδελφές ἐκκλησίες» τῆς Ρουμανίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Γεωργίας καί τῆς Ἑλλάδος. Δικαιο-λογεῖται ἐπίσης ἡ ἀποδοχή τῆς «Βαπτισματικῆς Θεολογίας» τῆς Β΄ Βατικανείου Συνόδου, ἀπό πολλοὺς Ὁρθοδόξους Θεολόγους. Σύμφωνα με αὐτὴν τὸ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν εἶναι ἐγκυρο καθ' ἑαυτὸ· τὸ βάπτισμα καθορίζει τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐγκυρότητα τοῦ Βαπτίσματος. Μὲ τὸ βάπτισμα ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ὅπου καὶ ἂν ἀνήκουν, γίνονται μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀναβαπτισμὸς τῶν ἑτεροδόξων ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπογορεύεται ἤδη στὸ κείμενο τοῦ Balaman. Ἀπὸ τίς σχετικὲς ὁμως εἰσηγήσεις καὶ τὴν ἐπακολουθήσασα συζήτηση στὸ Συνέδριο κατοχυρώθηκε πλήρως ἡ ἄποψη ὅτι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐνεργεῖ ἡ σώζουσα Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐπομένως τὰ μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων εἶναι ἄκυρα καὶ ἀνυπόστατα. Κατ' ἀκρίβειαν οἱ ἐπι-στρέφοντες στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἑτερόδοξοι πρέπει νὰ βαπτίζονται.

Διαπιστώθηκε ἐπίσης ὅτι ἡ «Λειτουργικὴ Κίνηση», καλλιεργηθεῖσα ἐπὶ μακρὸν στοὺς κόλπους τοῦ Παπισμοῦ καὶ υἰοθετηθεῖσα ἀπὸ τὴν Β΄ Βατικανεῖο Σύνοδο (1963-1965), ἐπηρέασε ἐπίσης Ὁρθοδόξους κληρικούς καὶ θεολόγους. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «Λειτουργικῆς Ἀνανέωσης» ἀποβλέπει στὴν ἔνωση τῶν Ὁρθοδόξων ὑπὸ τὸν πάπα κατὰ τὸ πρότυπο τῶν Οὐνιτῶν. Προσπαθεῖ σταδιακά, μετὰ ἀπὸ κάποιο χρόνο ψυχολογικῆς προετοιμασίας, νὰ ἐπιβάλλει μίαν ἀδογματικὴ λατρεία, χωρὶς ἀναφορὲς σὲ δόγματα, αἰρέσεις καὶ ὁμολογητὰς ἀγίους, ὥστε ἡ νέα Οὐνία νὰ γίνετα δεκτὴ ἀπὸ ὅλους. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ὁ προωθούμενος σχε-διασμὸς τῆς κάθαρσης τῶν λειτουργικῶν κειμένων.

4. Ἡ συμμετοχὴ στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ οἱ διάλογοι μετὰ τοὺς Προτεστάντες.

Ἐτὸν **χώρο** τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καὶ στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους συνολικὰ μετὰ τίς Προτεστάντικες ὁμολογίες, Λουθηρανισμό, Ἀγγλικανισμό, Μετερρυθμισμένους διαπιστώθηκε ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι ἐξ ἴσου ζοφερὴ ἢ καὶ ζοφερώτερη. Ὁ διὰ τῆς συμμετοχῆς μας στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» εὐτελισμὸς τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸν ὑποβιβασμὸ καὶ τὴν ἔκπτωσή της σὲ ἓνα κομμάτι, σὲ ἓνα μέλος τῆς συνάξεως τῶν πολυπληθῶν αἰρέσεων καὶ σχισμάτων, ὄχι μόνον τῆς στέρησε ἀριθμητικά, ὡς ἀνύπαρκτης σχεδὸν στίς διάφορες ψηφοφορίες, τὴν δυνατότητα νὰ ἔχει ἀποφασιστικὸ λόγο στίς διάφορες συνελεύσεις,

ἀλλὰ κυρίως αὐτὸς ὁ ὑποβιβασμὸς καὶ ἡ ἰσοπέδωση ἀπεθράσυναν τοὺς ἐλευθερόφρονες Προτεστάντες, ὥστε νὰ εἰσάγουν στὶς διάφορες συναντήσεις καὶ νὰ συζητοῦν θέματα, τὰ ὁποῖα ἀναιροῦν τὸ ἴδιο τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἴδιο τὸν Χριστιανισμό, ὅπως εἶναι τὰ θέματα τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν, τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ διάφορες ἀνιμιστικὲς εἰδωλολατρικὲς ἐκδηλώσεις πίστεως καὶ λατρείας.

Ἰπῆρξε τέτοια καὶ τόση ἡ ἀντίδραση γιὰ τὴν ἀποστασία αὐτὴ τῶν Προτεστάντων ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ πίστη καὶ ζωὴ, ποὺ ἀποδεικνύει περὶτρανα ὅτι εἶναι μῦθος καὶ φαντασία ἢ δῆθεν μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κατὰ τὴ συμμετοχὴ μας στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, ὥστε πολλὰς Ὁρθόδοξες ἐκκλησίαις ἔλαβαν ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητη ἀπόφαση νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ ἀπὸ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, ὅπως ἔπραξε πρώτη τὸ 1992 ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ παλαίφατο καὶ πρεσβυγενὲς Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, καὶ ἀκολούθησαν στὴ συνέχεια ἡ Ἐκκλησία Γεωργίας καὶ ἡ Ἐκκλησία Βουλγαρίας, ἐνῶ ἦσαν ἔτοιμες νὰ ἀποχωρήσουν καὶ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαις. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἀποφάσισε σὲ συνεδρία τῆς Ἱεραῆ Συνόδου κατὰ Μάϊο-Ἰούνιο τοῦ 1997 νὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ἀπόφαση ποὺ δυστυχῶς δὲν ἐφήρμοσε στὴ συνέχεια. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἐπίσης σὲ συνεδρία τῆς Ἱεραῆ Συνόδου διχάσθηκε· ἰσοψήφισαν τὰ μέλη τῆς κατὰ τὴν σχετικὴ συνεδρία, καὶ μόνον τὸ βάρος τῆς ψήφου τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἔσωσε τὴν ἀπόφαση τῆς παραμονῆς στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ὥστε νὰ ἀποφευχθοῦν ἀρνητικὲς συνέπειες στὸ ἐθνικὸ θέμα τῆς νήσου. Ἐντονος προβληματισμὸς ὑπῆρχε καὶ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρὶν ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἡγεσία, ὅπως καὶ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, σὲ ἐπίπεδο μάλιστα ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Οἱ ἐνδοορθόδοξες αὐτὲς ἐξελίξεις, ποὺ ἀποδεικνύουν καὶ θὰ ἀπεδείκνυαν ἐμφανεστερα, ἂν ὀλοκληρώνονταν, ὅτι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία παραμένει πιστὸς μάρτυρας καὶ φύλακας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς, δυστυχῶς ἀνεστάλησαν μὲ τὴν ὑποβολὴ τῆς γνώμης ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο ψιθυριστὴ καὶ ἐπίβουλο τῆς σωτηρίας, ὅτι δὲν πρέπει νὰ διασπασθεῖ ἡ διορθόδοξη ἐνότητα καὶ πρέπει ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀποφασίσουν σχετικὰ ὅλες οἱ ἐκκλησίαις, μολοντί εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἡ συμμετοχὴ δὲν ἀποφασίσθηκε ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ κάθε ἐκκλησία ἀποφάσισε ξεχωριστά. Ἄλλοίμονο ἂν οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες καὶ οἱ ὀρθόδοξες σύνοδοι περιμέναν νὰ πάρουν κοινὲς

ἀποφάσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς ἢ μὲ τοὺς φίλους τῶν αἰρετικῶν καὶ τοὺς αἰρετικὰ φρονοῦντας.

Ἔτσι, μὲ αἴτημα τῶν ἐκκλησιῶν Σερβίας καὶ Ρωσίας, συνήλθε ἡ «Διορθόδοξη Συνάντηση τῆς Θεσσαλονίκης» μὲ πρωτοβουλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (29 Ἀπριλίου-2 Μαΐου 1998), ἡ ὁποία ἐπάγωσε ὅλες τὶς σχετικὲς κινήσεις μὲ ἀναγνώριση βέβαια τοῦ δικαίου τῶν ἀντιδράσεων καὶ τῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ μὲ ἔκκληση παραμονῆς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς βελτιώσεως τῶν πραγμάτων. Ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ ἀνακοινωθὲν ὅτι *«μετὰ ἓνα αἰῶνα ὀλόκληρον ὀρθοδόξου συμμετοχῆς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ παρουσίας ἡμίσεος αἰῶνος εἰς τὸ Π. Σ. Ἐκκλησιῶν, δὲν διαπιστοῦται ἱκανοποιητικὴ πρόοδος εἰς τὸν πολυμερῆ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν Θεολογικόν Διάλογον. Ἀντιθέτως τὸ χάσμα μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Προτεσταντῶν γίνεται μεγαλύτερον λόγῳ τῆς αὐξήσεως ἀναλόγων τάσεων (= «περιεκτικὴ» γλῶσσα, χειροτονία γυναικῶν, δικαιώματα σεξουαλικῶν μειονοτήτων, θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς) ἐν τοῖς κόλποις ὠρισμένων Προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν».*

Γιὰ νὰ ἀποκτήσει καὶ θεολογικὸ ὑπόβαθρο ἡ ἐσφαλμένη αὐτὴ ἀπόφαση, νὰ παράσχει ἐπιχειρήματα στοὺς οἰκουμενιστὰς καὶ οἰκουμενίζοντας καὶ νὰ καθησυχάσει τὶς ἀνησυχίες τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, συνεκλήθη στὴ Θεσσαλονικὴ «Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο», τυπικῶς μὲν ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Σχολή, οὐσιαστικῶς ὅμως ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ποὺ μετεἶχε μὲ ἐκπροσώπους του, καὶ ἀπὸ οἰκουμενιστὰς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὸν Ἰούνιο τοῦ 2003, παρουσία καὶ τοῦ Μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου. Ἀποδείχθηκε ἄλλη μία φορὰ ὁ μύθος τῆς μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Στὰ πορίσματά του τὸ οἰκουμενιστικὸ αὐτὸ συμπόσιο προσβάλλει τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία μὲ τὴν θέση του γιὰ τὴν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν καὶ ἀνατρέπει τὴν κανονικὴ λειτουργικὴ παράδοση τῆς ἐκκλησίας στὸ θέμα τῆς συμπροσευχῆς. Διαπιστώνει στὰ Πορίσματά του τὴν *«ἀδυναμία τῆς ἐναντίον τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν θεολογικῆς ἐπιχειρηματολογίας τῶν Ὁρθοδόξων»* καὶ ἀποφαίνεται γιὰ τὸ θέμα τῆς συμπροσευχῆς ὅτι *«ἡ μόνη κοινὴ προσευχὴ ποὺ ρητὰ ἀπαγορεύεται εἶναι ἡ εὐχαριστιακὴ».* Στὸ τέλος μάλιστα ὡς συμπέρασμα αὐτῶν τῶν θέσεων διαπιστώνεται ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε ἐπιχειρήματα στὸ θέμα τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, οἱ δὲ συμπροσευχὲς πλὴν τῆς εὐχαριστιακῆς ἐπιτρέπονται, κακῶς καὶ ἀθεολογίτως ἀπεχώρησαν μερικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Γι' αὐτὸ κάνουν ἔκκληση πρὸς τὶς ἐκκλησίες Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας νὰ ἐπιστρέψουν *«στὴν*

εὐρεία παγκόσμια οἰκουμενικὴ οἰκογένεια». Τὸν παντελῶς ἀστήρικτο καὶ ἔωλο αὐτὸ θεολογικὸ λόγο ἀποδέχθηκε, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ παρὼν στὶς ἐργασίες τοῦ συμποσίου ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε, μὲ ἢ χωρὶς συνοδικὴ κάλυψη, ὅτι βλέπει «*νὰ ἀπομακρύνεται ἡ περίπτωση τῆς ἀποχώρησης τῆς Ἐκκλησίας μας (=Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε.*».

Σχετικὰ μὲ τὰ δύο σημαντικὰ θέματα τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν καὶ τῆς συμπροσευχῆς μὲ τοὺς ἑτεροδόξους στὶς σχετικὲς εἰσηγήσεις καὶ στὶς συζητήσεις τοῦ παρόντος «Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου» κατοχυρώθηκαν μὲ συντριπτικὴ ἐπιχειρηματολογία τὸ ἀδύνατο τῆς χειροτονίας γυναικῶν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἡ ἀπαγόρευση κάθε εἴδους συμπροσευχῆς ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ ὄχι μόνο τῆς εὐχαριστιακῆς. Προσευχόμεθα ὑπὲρ τῶν ἑτεροδόξων, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἐκκλησία, ὄχι ὅμως μετὰ τῶν ἑτεροδόξων.

5. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς Μονοφυσίτες.

Ἡ ἴδια εἰκόνα ὄχι μόνο τῆς παντελοῦς ἀκαρπίας, ἀλλὰ καὶ τῶν σοβαρῶν παραχωρήσεων σὲ θέματα πίστεως ὑπάρχει καὶ στὸν θεολογικὸ διάλογο μὲ τοὺς μέχρι σήμερα θεωρούμενους καὶ ὄντας Μονοφυσίτας, τώρα ὅμως ἀπὸ «ἀγάπη» χαρακτηριζομένους ὡς «Ἀντιχαλκηδονίους», «Προχαλκηδονίους», «Ἀρχαῖες Ἀνατολικὲς Ἐκκλησίαις», τελικῶς δὲ καὶ Ὁρθοδόξους. Στὸ Συνέδριο διαπιστώθηκε ὅτι ὁ διεξαχθεὶς διάλογος δὲν ἀπέφερε κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Οἱ τρεῖς «Δηλώσεις» Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων εἶναι κείμενα ἀπαράδεκτα ὀρθοδόξως. Σοβαρώτατα ὀλισθήματα ἐπίσης εἶναι ἡ μυστηριακὴ διακοινωνία μὲ τοὺς Μονοφυσίτες, ποὺ ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, ἡ μερικὴ ἀναγνώριση ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας τῶν μυστηρίων τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ οἱ εἰσηγήσεις περὶ καθάρσεως τῶν λειτουργικῶν κειμένων καὶ ὀρισμοῦ τυπικοῦ συλλειτουργίας Ὁρθοδόξων καὶ Μονοφυσιτῶν. Σὲ ἐπίπεδο θεολογικῆς ἔρευνας φθάσαμε στὸ ἀδιανόητο καὶ βλάσφημο γιὰ τὶς ἅγιες Συνόδους καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας, ποὺ καταδίκασαν τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς αἰρέσεως, ἐγκρίματα νὰ ἐγκρίνονται ἀπὸ τὸ Τμῆμα Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης δύο διδακτορικὲς διατριβές, ποὺ ἀποφαίνονται ὅτι οἱ Μονοφυσίτες Διόσκορος καὶ Σεβήρος δὲν ἦσαν αἰρετικοί, ἀλλὰ καταδικάσθηκαν γιὰ μὴ θεολογικοὺς λόγους.

6. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς Παλαιοκαθολικούς.

Ο μόνος θεολογικός διάλογος που ἔληξε με ὑπογραφή τῶν Ὁρθοδόξων θέσεων ἀπὸ ἑτεροδόξους εἶναι ὁ διάλογος με τοὺς Παλαιοκαθολικούς. Τὰ ὑπογραφέντα κείμενα καταδικάζουν ὅλες τὶς βασικὲς πλάνες τοῦ Παπισμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποχώρησαν μετὰ τὴν Α΄ Βατικάνειο Σύνοδο τοῦ 1870 οἱ ὀνομασθέντες Παλαιοκαθολικοί, διαμαρτυρόμενοι γιὰ τὴν ἀνακήρυξη σὲ δόγμα τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα. Προφανῶς μὴ φέρουσα αὐτὴν τὴν ἐξέλιξη, δυσμενέστατη καὶ μὴ ἐλεγχόμενη ἀπὸ τὴν ἴδια, ἡ Ρώμη ἔκανε τὸ πᾶν, ὥστε ὁ αἰσίως περατωθεὶς αὐτὸς διάλογος νὰ μὴ προχωρήσει σὲ ἔνωση τῶν Παλαιοκαθολικῶν μετὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορά, που τμῆμα τοῦ δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ ἐνσωματωνόταν καὶ θὰ ἐπέστρεφε στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, δείχνοντας παραδειγματικὰ σὲ ὀλόκληρη τὴ Δύση, Παπικὴ καὶ Προτεσταντικὴ, τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Οἱ Παλαιοκαθολικοὶ διέπραξαν ὁμως καὶ αὐτοὶ τὸ λάθος στὸν διάλόγο τους μετὰ τοὺς Ἀγγλικανούς νὰ ταχθοῦν ὑπὲρ τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν, ἀναιροῦντες ὅσα μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων ἐδέχθησαν, καὶ νὰ ἐγείρουν ἔτσι σοβαρὸ ἐμπόδιο στὴν περαιτέρω θετικὴ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων.

7. Ὁ ἀληθὴς διάλογος καὶ οἱ προϋποθέσεις του.

Συμπερασματικά, σχετικὰ μετὰ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, διαπιστώθηκε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποφεύγει τὸν διάλογο· εἶναι ἀνοικτὴ εἰς ὅλους καὶ τοὺς καλεῖ νὰ ἔλθουν σ' αὐτὴν, γιὰ νὰ σωθοῦν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀναγκαία προϋπόθεση καὶ ὁ ἀπαράβατος ὅρος κάθε διαλόγου· δὲν τίθεται σὲ συζήτηση καὶ ἀμφισβήτηση ἡ σώζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ περίπτωσι μὴ κατανοήσεως ἢ ἀρνήσεως ἐκ μέρους τῶν ἑτεροδόξων αὐτοῦ τοῦ σωτηριώδους πλαισίου, δὲν πρέπει νὰ παρατείνεται χρονικὰ ὁ διάλογος, ἀλλὰ τηρουμένων τῶν ἀναγκαιῶν χρονικῶν ὀρίων, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἅγιοι Πατέρες στὶς συνόδους, νὰ διακόπτεται ὁ διάλογος, ὅπως ἔπραξε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος πρὸς ὅσους δὲν ἀντελήφθησαν τὴν διδασκαλία Του καὶ δυσανασχετοῦσαν: «*Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;*»⁷. Ἔτσι μόνον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν πλάνη οἱ ἑτερόδοξοι καὶ νὰ ἀπαντήσουν σήμερα στὴν Ἐκκλησία, που εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ εἰς τοὺς αἰῶνας ἐπεκτεινόμενος: «*Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; Ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις*»⁸. Αὐτὴν τὴν ἀξιωματικὴν καὶ ὑποδειγματικὴν στάση ἐκράτησε στὸν διάλογο μετὰ τοὺς Προτεστάντες θεολόγους τῆς Τυβίγγης ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας Β΄ ὁ Τρανὸς στὴ δευτέρη «Ἀπόκρισή» του (1581). Ὅταν διεπίστωσε

σύντομα ὅτι ἐμμένουν στὶς πλάνες καὶ ἀπορρίπτουν τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, «τῶν φωστήρων καὶ θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας», διέκοψε τὴν ἐπικοινωνία καὶ τοὺς ἄφησε νὰ βαδίζουν τὸν δικό τους δρόμο: «Ὡστε τὸ καθ' ὑμᾶς ἀπαλλάξατε τῶν φροντίδων ἡμᾶς. Τὴν ὑμετέραν οὖν πορευόμενοι, μηκέτι μὲν περὶ δογμάτων, φιλίας δὲ μόνης ἔνεκα, εἰ βουλευτόν, γράφετε»⁹.

Στὸ συνέδριο τόνισθηκε ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη, ἀδικαιολόγητη καὶ μοναδική στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μέθοδος νὰ διεξάγονται σήμερα διάλογοι ὄχι γιὰ τὶς διαφορὲς, γιὰ τὰ χωρίζοντα, ἀλλὰ γιὰ τὶς ὁμοιότητες, γιὰ τὰ ἐνοῦντα. Τί νόημα ἔχει νὰ συζητοῦμε γι' αὐτά, τὰ ὁποῖα δεχόμεστε καὶ στὰ ὁποῖα συμφωνοῦμε; Ἀπλῶς κρύβουμε τὶς διαφορὲς καὶ ἐξυπηρετοῦμε ἄλλες σκοπιμότητες· τὴν μὴ φανέρωση τοῦ χάσματος καὶ τὸν ἐφησυχασμὸ τῶν καλοπροαιρέτων ἑτεροδόξων, ὡς καὶ τὴν διευκόλυνση τοῦ προσηλυτιστικοῦ ἔργου εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων. Εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης οἱ ὁποιοσδήποτε ἀποφάσεις στὶς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους νὰ ἔχουν συνοδική κάλυψη, καὶ νὰ ἐνημερώνεται σχετικῶς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὑπάρχει σοβαρὸ ἔλλειμμα οὐσιαστικῆς συνοδικότητος.

Τελικῶς οἱ σύνεδροι ἐπεκρότησαν καὶ ἐπήνεσαν τὸ σκεπτικὸ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πού ἀποχώρησαν ἢ ἐπρόκειτο νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, ὅπως διατυπώνεται στὸ ἱστορικὸ καὶ ὀρθοδοξότατο γράμμα πού ἔστειλε ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων 22 Σεπτεμβρίου 1992 πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, στὸ ὁποῖο ἀνακοινώνει ὅτι διακόπτει τὸν θεολογικὸν διάλογο «μετὰ πάντων τῶν ἑτεροδόξων γενικῶς, ἠγησαμένη ὅτι οὗτος, οὐ μόνον ἀνώφελός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος ἀποβαίνει διὰ τὴν ἐν γένει Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων».

8. Ἀπὸ τὸν διαχριστιανικὸν στὸν διαθρησκειακὸν συγκρητισμὸν.

Ἀπιστώθηκε ἐπίσης ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς, μετὰ τὴν ἐπιτυχία πού εἶχε στοὺς διαχριστιανικοὺς διαλόγους μὲ τὶς θεωρίαι τῶν «κλάδων», τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» καὶ τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας», ἔχει ἤδη περάσει στὴν ἐπόμενη ἐπιδίωξη τῶν σχεδιαστῶν τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στὴν διαθρησκειακὴ ἐνότητα, μὲ τὴν προβολὴ τῆς ὄντως δαιμονικῆς θέσεως ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς σωτηρίας, ἡ ζωὴ, τὸ φῶς καὶ ἡ ἀλήθεια· καὶ οἱ ἄλλες θρησκείαι εἶναι ὁδοὶ σωτηρίας, ὥστε στὸ τέλος νὰ ἐπιβληθεῖ ἡ πανθρησκεία τοῦ Ἀντιχρίστου στὰ

πλαίσια τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων. Οἱ πυκνούμενες καὶ ἐνισχυόμενες ἀπὸ Χριστιανούς ἡγέτες, καὶ μερικοὺς Ὀρθοδόξους, διαθρησκειακὲς συναντήσεις καὶ οἱ διαθρησκειακοὶ διάλογοι ἔχουν ὀδηγήσει σὲ ἀνεπίτρεπτο συγκρητισμό, ἀποτελοῦν ἄρνηση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσβολὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς πίστεως, τῶν ὁποίων τὸ μαρτύριο καὶ ἡ ὁμολογία ὑπὲρ τῆς μοναδικῆς ἀληθείας χάνουν πλέον κάθε νόημα, μεταβάλλονται δὲ καὶ αὐτοὶ εἰς ἀνοήτους «φουνταμενταλιστάς».

Β. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Μετὰ τὶς διαπιστώσεις αὐτὲς καὶ ἐκτιμήσεις τὸ «Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο» προέβη στὶς ἀκόλουθες προτάσεις:

1. Ἐπειδὴ εἶναι πανθομολογούμενο πλέον μετὰ ἀπὸ ἑκατὸ ἔτη τὸ ἀνώφελο καὶ ἐπιζήμιο τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ὄρους διομολογιακῆς καὶ διαθρησκειακῆς ἰσότητος καὶ ἰσοπεδώσεως, στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», στοὺς διαχριστιανικοὺς καὶ στοὺς διαθρησκειακοὺς διαλόγους, προτείνεται νὰ προχωρήσουν καὶ οἱ λοιπὲς αὐτοκέφαλες ἐκκλησίαι σὲ ἀποχώρηση ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ σὲ διακοπὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν διαλόγων. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖται πανορθόδοξη ἀπόφαση, ἀφοῦ καὶ ἡ συμμετοχὴ ἀποφασίσθηκε μεμονωμένως. Ὁ μόνος διάλογος ποὺ δικαιολογεῖται βάσει τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως εἶναι ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τῶν προσερχομένων αὐτοπροαιρέτως νὰ σωθοῦν ἑτεροδόξων καὶ ἑτεροθρήσκων: *«Τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;»*¹⁰ ἢ *«Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»*¹¹.

2. Νὰ ἀναθεωρήσουν οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίαι, καὶ προπαντὸς ἡ προηγουμένη τῇ τιμῇ καὶ ταῖς πρωτοβουλίαις Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, τὶς σχέσεις τους πρὸς τὸν Παπισμό, τὸν ὁποῖο ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀπὸ τὸν Μ. Φῶτιο, μέσω τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Μάρκου Εὐγενικοῦ, Κολλυβάδων Ἁγίων, μέχρι καὶ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καὶ τοῦ Γέροντος Ἰουστίνου Πόποβιτς, θεωροῦν ὡς αἵρεση καὶ ὄχι ὡς «ἀδελφὴ ἐκκλησία».

3. Νὰ τηρηθοῦν οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀπαγορεύουν τὴν συμπροσευχὴ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους γενικῶς, σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, καὶ ὄχι μόνον τὴν εὐχαριστιακὴν συμπροσευχὴν, ὅπως προβάλλεται ἐσχάτως. Ἡ τήρηση τῶν κανόνων ἐπιβάλλεται κυρίως σὲ θέματα πίστεως καὶ ὄχι μόνον σὲ θέματα διοικήσεως καὶ δικαιοδοσιῶν.

4. Νὰ γίνεῖ ἔκκληση πρὸς τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ποὺ δὲν δέχθηκαν μέχρι τώρα νὰ ἐπισκεφθεῖ ὁ πάπας τὶς χῶρες τους, νὰ ἐμμεῖνουν σ' αὐτὴν τὴν ἀπόφαση. Φαντάζεται κανεὶς κάποιον ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες νὰ ὀργανώνει ὑποδοχές, νὰ τιμᾷ καὶ νὰ ἀσπάζεται τὸν Ἄρειο, τὸν Νεστόριο, τὸν Εὐτυχῆ κ.ἄ.; Νὰ διαγραφεῖ ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (=Δίπτυχα) ἡ ἀπαράδεκτη ἀναγραφὴ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πάπα ὡς μεγάλου ἱστορικοῦ γεγονότος, καὶ νὰ ἀποτραπεῖ στὸ μέλλον κάθε ἐνέργεια γιὰ ἀνταπόδοση ἢ ἐπανάληψη τῆς ἐπισκέψεως.

5. Νὰ διερευνηθεῖ τὸ θέμα τῆς μυστηριακῆς διακοινωνίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας μὲ τοὺς Μονοφυσίτας ὡς καὶ τὸ τῆς ἀναγνωρίσεως μερικῶν μυστηρίων τῶν αὐτῶν αἰρετικῶν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας καὶ νὰ ἐφαρμοσθεῖ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἡ κανονικὴ ἀρχὴ *«ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτω ἀκοινωνήτος ἔστω»*.

6. Νὰ ἐνισχυθεῖ ὁ ἐνδοεκκλησιαστικὸς διάλογος στὸ πνεῦμα τῆς συνοδικότητος, ποὺ δὲν περιορίζεται μόνον στοὺς ἐπισκόπους. Εἶναι τουλάχιστον λυπηρὸν νὰ ἐπιδιώκεται ὁ διάλογος μὲ τοὺς ποικιλώνυμους αἰρετικοὺς καὶ ἑτεροθρήσκους, καὶ νὰ ἀπορρίπτεται ἡ διαφορετικὴ ἀποψη ἀδελφῶν ἐν τῇ πίστει, ποὺ συκοφαντοῦνται ὡς φανατικοί.

7. Νὰ ἀποθαρρυνθοῦν καὶ νὰ σταματήσουν οἱ λειτουργικὲς ἀλλαγὲς καὶ ἀνανεώσεις, γιὰτὶ ἀποτελοῦν ἐφαρμογὴ ἀρχῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀποβλέπουν σὲ δημιουργία ἀδογματικῆς λατρείας, ὥστε νὰ διευκολύνεται ἡ ἀποδοχὴ τῶν αἱρέσεων. Ἄλλωστε ὁ λειτουργικὸς πλοῦτος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἀνήκει σὲ κάποια τοπικὴ ἔκκλησία. Ἐκφράζει τὴν διαχρονικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρέπει νὰ φυλάσσεται ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ. Εἰδικὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπέμειναν οἱ σύναδοι στὴν ἐπίκριση καὶ ἀπόρριψη τοῦ πρωτοφανοῦς καὶ παντελῶς ἀδικαιολογήτου ἐγχειρήματος νὰ ἀναγινώσκονται συγχρόνως στὸ ἀρχαῖο κείμενο καὶ σὲ νεοελληνικὴ μετάφραση τὰ ἀγιογραφικὰ ἀναγνώσματα σὲ ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

8. Νὰ διατρανωθεῖ πρὸς τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἡγεσίες ὅτι σὲ περίπτωσιν ποὺ ἐξακολουθήσουν νὰ συμμετέχουν καὶ νὰ ἐνισχύουν τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ, ὁ ἐπιβεβλημένος σωτήριος, κανονικὸς καὶ ἀγιοπατερικὸς δρόμος τῶν πιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ διακοπὴ δηλαδὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι καθίστανται συνυπεύθυνοι καὶ συγκοινωνοὶ τῆς αἱρέσεως καὶ τῆς πλάνης. Δὲν πρόκειται περὶ σχίσματος, ἀλλὰ περὶ θεαρέστου ὁμολογίας, ὅπως τὸ ἔπραξαν παλαιοὶ Πατέρες,

ἀλλά καὶ στὶς ἡμέρες μας ὁμολογηταὶ ἐπίσκοποι, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ γεραρὸς καὶ σεβαστὸς μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Αὐγουστίνος, καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

9. Νὰ διακηρυχθεῖ ἐν ἤχῳ σάλπιγγος ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ οἱ ἀπροϋπόθετοι διάλογοι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους δὲν ὠφελοῦν, ἀλλὰ βλάπτουν, ἐπομένως δὲν εἶναι ἔργο ἀγάπης, ἀλλὰ ἀπλῶς κοσμικῆς νοοτροπίας συμβατικές σχέσεις, ποὺ ἀποβλέπουν ὄχι σὲ πνευματικούς, ἀλλὰ σὲ ἰδιοτελεῖς στόχους. Φθείρουν καὶ νοθεύουν τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα μὲ τὸν συμφυρμὸ καὶ τὴν σύγχυση, βλάπτουν ἐπομένως τοὺς ὁμοπίστους, ἀφοῦ χωρὶς καθαρότητα δογμάτων καὶ στὰ πῶ μικρὰ θέματα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σωθεῖ. Στους ἑτεροθρήσκους καὶ ἑτεροδόξους κλείνουν τὴν πύλη τῆς σωτηρίας, ἀφοῦ ἐμποδίζουν τοὺς μὲν πρώτους νὰ δοῦν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς σωτηρίας, τοὺς δὲ δευτέρους ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας, ἡ μόνη Ἐκκλησία. Τὴν σωτηρία πάντων τῶν ἀνθρώπων θέλει ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῶ ἀγάπῃ Του πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἀντιθέτως τὴν πολεμεῖ μὲ πολλοὺς τρόπους ὁ Διάβολος, ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας, ἀπὸ φθόνου καὶ μῖσος πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

• **Ἀπορρίπτουμε** λοιπὸν ἐξ ἀγάπης τὸν Οἰκουμενισμό, διότι ἐπιθυμοῦμε νὰ προσφέρουμε στους ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους ἐκεῖνο ποὺ ἐχάρισε πλοῦσια ὁ Κύριος σὲ ὅλους ἐμᾶς μέσα στὴν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Του, δηλαδὴ τὴν δυνατότητα νὰ γίνουμε καὶ νὰ εἶμαστε μέλη τοῦ Σώματός Του.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 5· περιοδ. «Παρακαταθήκη», ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 2-13· περιοδ. «Θεοδρομία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2004, σελ. 504-521.

1. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμὸς, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224.
2. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Ῥωμαίους Ὁμιλία 22, 2, PG 60, 611.
3. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Φιλιππισίους Ὁμιλία 2, 1, PG 62, 191.
4. Ματθ. κγ' 13.
5. Βλ. Π. Μπρασιώτου, «Ὁ Σάμου Εἰρηναῖος καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», Ἐκκλησία 40 (1963) 477.
6. Ματθ. ιβ' 33.
7. Ἰωάν. ς' 67.
8. Αὐτόθι 69.
9. Ἰ. Καρμίρη, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Graz 1968, τόμ. 2ος, σελ. 489.
10. Πράξ. ις' 30.
11. Λουκᾶ ι' 25 καὶ ιη' 18.